

KORKU

FREDERICK MARRYAT

BEYAZ KURT

ve Bell Rock Efsanesi

ulysses
yayınları

HARTZ DAĞLARI'NIN BEYAZ KURDU

Askerler uzun süren kazma işini tamamlayıp küreklerini yere atar atmaz, yorgunluktan bitkin düşmelerine rağmen son bir enerji ile tartışmaya tutuşmuşlardı. Anlaşılan, buldukları ganimet bir kez daha katliama ve kan dökülmesine sebep olacaktı. Philip ve Krantz, bir an önce küçük teknelerinden biri olan peroqua¹ ile yola çıkmaya karar verdiler ve askerlerin kendi aralarındaki bu anlaşmazlıkları nasıl isterlerse öyle çözmelerini umdular. Philip, askerlerden, erzak ve sudan kendi paylarına düşenden daha fazlasını alma izni istedi; uzun bir yolculuğa çıkacaklarını, bu yüzden daha fazla yiyecek ve suya ihtiyaçları olduğunu belirtti. Ayrıca, adada bol miktarda olan Hindistan cevizinden toplamak için onay istedi. Askerler, yeni kazandıkları servet dışında bir şey düşünmedikleri ve bura-

1. Küçük yerel tekne.

da paylaşacakları daha kıymetli şeyler olduğu için onun istediğini yapmasına izin verdiler.

Philip ve Krantz, ihtiyaçları kadar Hindistan cevizini de toplayarak öğleye varmadan teknelerine binip yelken açtılar. Arkalarında, bıçaklarını yeniden çekmiş ve kızgın bir tartışmanın ortasında olan askerleri bırakmışlardı. Askerler tartışmalarına o kadar dalmışlardı ki Philip ve Krantz'ın ayrıldıklarını bile fark etmemişlerdi.

“Yine aynı sahneyi yaşayacaklarını tahmin ediyorum,” dedi Krantz, tekne kıyıdan hızla uzaklaşırken.

“Bundan şüphem yok. Bak, şu anda bile yumruklanıyor ve birbirlerine bıçak sallıyorlar.”

“Eğer buraya bir isim vermem gerekseydi, ‘Lanetli Ada’ derdim.”

“İnsanların tutkularını böylesine alevlendirecek şeyler olduğunda başka herhangi bir yer farklı olur muydu?”

“Kesinlikle olmazdı, altın ne büyük bir lanet!”

“Ve aynı zamanda ne büyük bir nimet!” diye karşılık verdi Krantz. “Pedro’nun onlarla kalmasına üzüldüm.”

“Bu onların kaderi,” dedi Philip. “Hadi, artık onları düşünmeyelim. Şimdi ne yapmayı öneriyorsun? Bu küçük tekneyle güvenle denizlerde yol alabiliriz, hem sanırım bir aydan fazla yetecek kadar erzakımız var.”

“Benim fikrim, batıya giden gemilerin rotasına girip Goa’ya giden bir gemiden yer bulmak.”

“Eğer hiçbir gemiyle karşılaşmazsak, en azından boğazlardan geçip Pulo Penang’a kadar ilerleyebiliriz. Orada güvenle kalır, geçen bir gemiyi bekleriz.”

“Seninle aynı fikirdeyim; bu bizim için en iyi, hatta tek seçenek. Elbette Cochin’e gitmeyi de düşünebiliriz, oradan Goa’ya sürekli junklar² kalkar.”

“Ama bu, yolumuzdan sapmak olur.”

Güneş öğle vaktinin tam ortasında gökyüzünde asılı kalmış, okyanusun yüzeyine pürüzsüz bir ayna gibi yayılıyordu. Ufka kadar uzanan sonsuz mavilikte ne bir kara parçası ne de bir dalga görülüyordu. Küçük tekne, suyun üzerinde âdeta havada süzülür gibi sessizce ilerliyordu; rüzgârın yelkenlere

2. Özellikle Uzak Doğu’da, Çin ve çevresindeki denizlerde yaygın olarak kullanılan, büyük yelkenli teknelerdir.

bıraktığı yumuşak dokunuş dışında hiçbir ses duyulmuyordu. İki yolcu, bu devasa boşlukta sadece birbirlerine ve doğaya emanet edilmiş, sonsuz bir dinginliğin ortasındaydılar.

Suyun üzerinde hafif hafif kayan teknenin tahatları, ara sıra ahşabın güneşte genleşmesinden çıkan ince bir gıcırtyla onlara eşlik ediyordu. Her ikisi de konuşmadan, denizin ve güneşin tadını çıkarıyordu. Biri, dümenin başında yüzü hafif bir esintiyle serinlerken, diğeri teknenin kenarına yaslanmış, parmaklarını okyanusun yüzeyine batırıyor ve suyun sıcaklıkla serinlik arasındaki tuhaf dengeyle oynuyordu.

Güneşin altın sarısı ışıkları, suyun yüzeyinde binlerce küçük kıvılcım yaratıyordu. Her bir dalga parçası küçük bir mücevher gibi parıldıyor; deniz, içindeki tüm sırları bu yansımaların içine gizliyordu. Teknenin gövdesi suyu nazikçe yararken geride ince bir iz bırakıyor, bu iz kısa sürede denizin huzuruyla siliniyor, tekrar sonsuz bir sakinlik sağlanıyordu.

Bu tür anlarda, konuşmalar neredeyse gereksizdi. Sessizlik, bir diyalog kadar anlamlı hâle gelmiş-

ti; hafif esintinin yelkenlerde dolaşması, okyanusun kıpırtıları, âdeta fısıldayan bir şarkıya dönüşüyordu. Her şey yavaşlamış, hatta zaman bile ağırlığını yitirmiş gibi görünüyordu. Teknenin kıvrak hareketleri, ikisini bir an için dünya denen karmaşadan koparıp sonsuz bir huzurun içine yerleştiriyordu.

Yön bulmakta zorlanmadılar; gündüzleri adalar, geceleri parlak yıldızlar onlara yol gösteriyordu. Doğrudan bir rota izlememiş olsalar da daha güvenli olanı seçtiler ve sakin sulardan geçerek batıdan çok kuzeye doğru ilerlediler. Birçok kez adaları mesken edinmiş Malay korsanlarının tekneleri tarafından kovalandılar. Ancak küçük teknelerinin hızı onların kurtuluşu oldu; korsanlar, teknenin küçük olduğunu fark ettiklerinde ganimet olmadığını düşünüp peşlerini bırakıyordu.

Tahmin edileceği gibi Amine (Philip'in eşi) ve Philip'in misyonu üzerine yaptıkları sohbetler, yolculuklarının ana konusuydu. Bir sabah, rüzgârın her zamankinden daha hafif estiği bir anda, Philip sessizliği bozdu.

“Krantz, geçmiş konuşmalarımızda sana anlattığım o gizemli hikâyeyi doğrulayan bazı olayları